

homenatge

Josep M. Llurba i Cabré

Un líder juvenil que en

Francesc X. Cabré Sendrós i Josep M. Riu Margalef

Josep M. Llurba i Cabré.
Foto cedida per la seva germana Montserrat.

L'amic Josep M. Llurba i Cabré morí prematurament el dia 21 d'agost de 1978, a l'edat de 26 anys, víctima d'un accident laboral. Així, doncs, en el 30è aniversari del seu traspàs, serveixi aquest modest article d'homenatge i recordança.

Als riudomencs més joves, el seu nom potser els resultarà desconegut. No els passarà el mateix als de la seva generació, però, i als que vam viure amb ell el naixement, l'any 1977, del Grup de Joves de Riudoms, del qual en fou un dels fundadors i primer president elegit democràticament pels socis. Ens trobem, per tant, davant d'un riudomenc que ja forma part de la història del nostre poble.

Els qui per edat tenim una certa memòria, estem moralment obligats a explicar als joves d'avui que el Josep M. Llurba va ser un líder juvenil riudomenc de la dècada dels 70 molt popular i carismàtic. Un jove compromès, senzill, alegre, valent i ple d'inquietuds. Ideològicament, va militar el PSUC (Partit Socialista Unificat de Catalunya). La seva trajectòria està

l·ligada a la joventut del poble i a la cultura popular, de la qual en fou un abrandat activista. Era un entusiasta col·laborador de la nostra Setmana Santa. Va formar part de la Rondalla Beat Bonaventura Gran (segona època) com a *pandereta*. Fou un dels pioners en l'organització d'activitats d'esplai per a nois i noies i un decidit impulsor de les revetlles populars i fogueres de Sant Joan. Va col·laborar esporàdicament amb la Junta Promotora del Museu Històric Municipal i també va participar en el Congrés de Cultura Catalana. Des d'un primer moment, fou un dels puntals en l'organització de la recuperada Diada Nacional de l'Onze de setembre. Precisament, l'any 1976, en motiu del primer 11 de setembre de la postguerra, en un acte reivindicatiu dels drets nacionals de Catalunya ple de simbolisme, va penjar la bandera catalana al cim del campanar de l'església. En l'aspecte polític, es pot dir que visqué molt intensament l'inici de la transició. L'any 1977, arran de la manifestació de l'11 de setembre a Barcelona,

ré en la memòria. s deixà fa 30 anys

en què sortiren al carrer més d'un milió de persones, el Josep M. va voler exterioritzar els seus sentiments patriòtics enganxant, amb altres companys, uns cartells pel poble on es llegia "Catalunya ha guanyat!".

L'enfrontament amb la parròquia, on col·laborava com a monitor

“el Josep M. va voler exterioritzar els seus sentiments patriòtics enganxant, amb altres companys, uns cartells pel poble on es llegia “Catalunya ha guanyat!”.

de joves, en desacord amb la política juvenil immobilista i fiscalitzadora d'aquesta institució religiosa, va fer que se sumés al projecte de creació d'una entitat dels i per als joves, independent, sense censures, demo-

cràtica, basada en la tolerància i la participació. Fruit d'aquesta iniciativa, com ja hem apuntat abans, l'any 1977 nasqué el Grup de Joves Riudoms. Una entitat modèlica que, malgrat que desaparegué cap a principis dels anys 90, perviu en el record dels que en vam ser socis i de tots aquells riudomencs que gaudírem de les seves encertades activitats. Per raons d'espai no ens podem estendre en els objectius ni en la feina feta pel Grup de Joves de Riudoms, que fou molta i molt bona. Recordem especialment els Carnavals, els Divendres Culturals, la revista "Nosaltres", les diades de Sant Jordi, les colònies d'estiu... La mort va fer que el Josep M. no pogués veure la volada i la trajectòria que, amb els anys, assoliria l'entitat que va presidir i que tan decisivament havia ajudat a crear, cosa que sens dubte l'hauria fet molt feliç. »

La bandera catalana onejant a dalt de tot del campanar en motiu de l'Onze de setembre de 1976.
Foto: arxiu particular de F. X. Cabré.

